

ב"ל (באר-שבע) 50526-06-12 - שלמה גולומב נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (באר-שבע) 50526-06-12 - שלמה גולומב נ' המוסד לביטוח לאומימחוזי עבודה באר-שבע
ב"ל (באר-שבע) 50526-06-12
שלמה גולומב (-)

נגד

המוסד לביטוח לאומי

ע"י ב"כ - עו"ד מימון סימונה

בית דין אזורי לעבודה בבאר-שבע

[02.01.2013]

כב' השופטת אורלי סלע - נשיאה

פסק דין

1. שלמה גולומב (להלן - התובע) הגיש תביעה נגד המוסד לביטוח לאומי (להלן - הנתבע) לתשלום דמי פגיעה בגין תאונה מיום 7.3.12.
2. משדחה הנתבע את תביעת התובע בנימוק - "על פי האמור בסעיף 79 לחוק הביטוח הלאומי "תאונת עבודה" היא תאונה שאירעה לעובד עצמאי תוך כדי ועקב עיסוקו במשלח ידו. מעיון בפרטי תביעתך, ומבירורים שנערכו, לא הוכח לדעתך, שנגרם אירוע תאונתי תוך כדי ועקב עיסוקך במשלח ידך", הגיש הוא תביעה לבית הדין.
3. בתיק זה העיד התובע בלבד. הנתבע לא הביא עדים מטעמו.
4. מעדותו של התובע עולות העובדות כלהלן -
 - א. התובע עובד כנהג מונית עצמאי ומתגורר במיתר.
 - ב. שעות עבודתו של התובע הינן משעה 06:00 ועד לשעה 18:00.
 - ג. ביום 6.3.12, בשעה 10:00 לערך, הסיע התובע מעמק שרה אדם בדואי. הנוסע הנ"ל הטריד את התובע ולא שילם לו עבור הנסיעה.
 - ד. התובע נסע לכיוון משטרת התנועה בשכונה ט' ובאחד הצמתים אחרי רח' רמב"ם, בזמן שהתובע עצר באור אדום, הנוסע פתח את הדלת ויצא.
 - ה. התובע המשיך לנסוע לכיוון שכונה א' כאשר ברחוב עין גדי החל לחוש חולשה וכאבים באזור בית החזה. התובע אינו זוכר אם נרדם או נח, אולם לאחר מכן התעורר ונסע לביתו.
 - ו. באותו יום התובע פנה לקופת חולים מכבי אולם הרופאה לא היתה.
 - ז. התובע הלך לישון בשעה 12:00 בצהריים. למחרת פנה למרפאה שוב, ביקש להיבדק וסיפר לרופאה את אשר אירע לו. בדיקת א.ק.ג, העלתה שהתובע עבר התקף לב.

6. עיון בחומר הרפואי שבתיק המוצגים מעלה כי בביקורו אצל רופאת המשפחה מיום 7.3.12 בשעה 16:41 נכתב "סיבת הפניה: כאבים חדים בכתף השמאלית הזעת יתר חולשה אתמול בשעה 14.12.20, בעת ביקור נוסף שערך התובע אצל רופאת המשפחה, נכתב - "ב - 7.3.12 בשעה 10 בזמן נהיגה - עובד בתור נהג מונית כאבים חדים בחזה עם הקרנה ליד שמאל. אחרי 36 שעות פנה למרפאה בוצע א.ק.ג - איסכמיה חריפה - הופנה למיון" דבר האירוע החריג עם הנוסע לא אוזכר באילו מן המסמכים הרפואיים. יתרה מזאת - בתיעוד הרפואי מיום האירוע הנטען נרשם שהכאבים בכתף שמאל, הזעת היתר והחולשה הינם מאתמול בשעה 14:00, קרי הכאבים החלו לפני מועד האירוע הנטען.
7. כאשר נשאל התובע, בחקירתו הנגדית, מדוע לא נרשמו פרטי האירוע הנ"ל בסיכום המחלה מבית החולים (נ/3) השיב - "אני סיפרתי את זה. הם לא רשמו את זה. את סיכום המחלה הוא רשם ביום האחרון של האשפוז. ואז הוא הוסיף בכתב ידו את מה שכתוב בעמוד השני. "יש לציין שהאירוע התרחש תוך כדי העבודה והמטופל עובד כנהג מונית". את זה הוא הוסיף על הטופס ויש כאן חתימה שלו וחתימת של בית החולים".
8. בהמשך חקירתו הנגדית נשאל התובע מדוע לא כתב את פרטי אירוע הפגיעה בטופס התביעה נ/1 שהגיש לנתבע והשיב "כנראה שלא מילאתי. יש טופס מקביל אליו שכתוב במפורש את כל הסיפור הזה". עיון בטופס התביעה לקביעת דרגת נכות (נ/7) שהגיש התובע ביום 28.3.12 מעלה כי בפרטי הפגיעה נכתב "בעת נהיגה במונית בשעה 10:00 הרגשתי כאבים חזקים בחזה עם הקרנה ליד שמאל - לאחר טיפול 105 אלף במוסך יצאתי מהמוסך בעמק שרה עצרתי לנוסע בדואי לנסיעה במונית. היעד השוק. בהתקרבי לשוק הודיע לי הבדואי שאין ברשותו כסף. המשכתי להסיע אותו ברח' רמב"ם לכיוון שכונה ט' - שד' ירושלים לכיוון המשטרה. בהתקרבי לתחנת דלק ליד המשטרה סילקתי אותו מהמונית ללא תשלום. המשכתי ישר בשדרות ירושלים והרגשתי כאבים חזקים בחזה עם משיכה של כאבים לצד שמאל והזעה. רמת ההתמצאות שלי ירדה מאוד. עצרתי בצד ומיד נרדמתי על כיסא הנהג. ישנתי כשעתיים שלוש במונית ולאחר מכן נסעתי למיתר לקופ"ח".
9. התובע נשאל, בחקירתו הנגדית, האם סיפר לאדם כלשהו על האירוע שאירע לו עם הנוסע והשיב בשלילה, ולשאלה מדוע החליט לספר את הסיפור בחקירתו הנגדית השיב - "כשהגעתי לחברה "זכותי" שמטפלת בזכויות נגד המוסד לביטוח לאומי במקרים כאלו סיפרתי את הסיפור".
- לאחר מכן תיקן את דבריו והוסיף "זה לא חברת "זכותי" ואני מבקש לתקן שפניתי לחברת "לב". פניתי אליהם ב- 28.3.12. אני מגיש לבית הדין את יפוי הכח וחשבונית פתיחת תיק מ 2.5.12".
10. ביום 16.5.12, מסר התובע הודעה לחוקר הנתבע (נ/8), וכאשר נתבקש לתאר את האירוע שאירע לו והשיב - "זה התחיל ב - 5.3.12. העליתי נוסע מעמק שרה לכוון השוק העירוני..." כאשר נשאל, בחקירתו הנגדית, על ההבדל בתאריכים, כאשר לחוקר מסר שהאירוע אירע ביום 5.3.12 ובעדותו לפני בית הדין מסר בחקירתו הנגדית שהאירוע אירע ביום 6.3.12 השיב - "6.3.12. צריך להבין את הסיטואציה. אני הייתי אחרי התקף לב חריף ביותר. חקר אותי החוקר כשבועיים וחצי שלושה אחרי ההתקף. הוא רשם את מה שרשם..." לציין שבתביעה לתשלום דמי פגיעה שהגיש התובע לנתבע, רשם שתאריך הפגיעה - 7.3.12.
- דין והכרעה -
11. התובע טוען שיש לראות באוטם שריר הלב שפקד אותו ביום 7.3.12, כתאונת עבודה ועל כן יש לבחון אם אכן מדובר בתאונת עבודה במקרה דנן.
12. "תאונת עבודה" מוגדרת בחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב] התשנ"ה - 1995 (להלן - החוק) כתאונה שאירעה תוך כדי ועקב עבודתו של המבוטח.

13. המבחן הנהוג להיותו של אוטם שריר הלב "תאונה בעבודה", הינו מבחן "האירוע החריג" או "המאמץ המיוחד". ביסודו של מבחן "המאמץ המיוחד" - "הכרה בעובדה המקובלת בעולם הרפואה, שלהוציא מקרים נדירים ביותר, אוטם שריר הלב אינו פוקד אלא את מי שמקנן בקרב, באורח סמוי או גלוי, תהליך תחלואתי המהווה בסיס ורקע לבוא האוטם... בעיני הרופא מהווה האוטם את אחד השלבים, מהחריפים שבהם, בהתפתחות המחלה והופעתו צפויה במועד זה או אחר, בכל שעות היום והלילה, בכל מצב, בעת פעולה ואף שינה. עם זאת ידוע, על סמך מחקרים רבים, שאירוע חריג יכול לגרום או לתרום לבואו של אוטם. הכוונה למאמץ פיזי בלתי רגיל ולמתח נפשי (התרגזות או התרגשות יוצאת דופן UNUSUAL STRAIN OR STRESS). אם אותו אירוע חריג קורה במהלך העבודה ובו זמנית, או בסמוך לו, מופיע האוטם - מקובלת הדעה שקיים קשר סיבתי בין האירוע ובוא האוטם". (דב"ע מו/0-139 דן יצחק - המוסד לביטוח לאומי, פד"ע יח 411; בג"צ 1063/91 משה פפו נ' בית הדין הארצי לעבודה פ"ד מה (4) 267; דב"ע שן/0-91 זהר פרץ - המוסד לביטוח לאומי (לא פורסם) עתירה לבג"ץ נדחתה; דב"ע נב/0-248 המוסד לביטוח לאומי - דליק ווליניץ (לא פורסם) עתירה לבג"צ נדחתה; בג"צ 4690/97 המוסד לביטוח לאומי נ' בית הדין הארצי לעבודה ועובדיה, פ"ד נג(2) 529; עב"ל 318/96 איאן מיקלס - המוסד לביטוח לאומי פד"ע לד 385).
14. הקביעה אם היה "אירוע חריג" בעבודתו של מבטוח אשר לקה באוטם שריר הלב, היא קביעה עובדתית - משפטית, הנשענת על חומר הראיות שלפני הערכאה הדיונית (דב"ע נה/0-150 מיכאל שביט - המוסד לביטוח לאומי, פד"ע כט' 268).
- קיומו או אי-קיומו של "אירוע חריג" נקבע על פי התשתית העובדתית וקביעה משפטית לגבי משמעותן של העובדות המוכחות (עב"ל 214/98 גרגורי איבניצר - המוסד, (לא פורסם)). בית הדין בוחן את מכלול העובדות, על בסיס סובייקטיבי הנוגע למבטוח ואת משקלם של האירועים ביום בו אירע האוטם, מול עבודתו הרגילה והשגרתית של המבטוח (עב"ל 205/98 יעקב קליג' - המוסד (לא פורסם)).
- כבר נפסק כי על אף שקביעת חריגות הדחק הנפשי שבו נמצא המבטוח צריכה להיבחן סובייקטיבית, הבחינה הסובייקטיבית כשלעצמה מצריכה ראיות אובייקטיביות ואין די בעצם אמירה של המבטוח כדי להוכיח קיומו של דחק נפשי בלתי רגיל (עב"ל 458/99 פלבסקי מאיר - המוסד לביטוח לאומי; עב"ל 1302/00 מיכאל אסולין - המוסד לביטוח לאומי).
15. אקדים אחרית לראשית ואציין כי לא שוכנעתי בקיומו של אירוע חריג בעבודתו של התובע, ביום 7.3.12.
16. לעניין "עצם קרות האירוע" - הוויכוח עם הנוסע שלא שילם -
- א. לא הובאו לפניי מסמכים או ראיות כלשהם מהם ניתן ללמוד כי האירוע שטוען לו התובע אכן אירע. האירוע החריג והוויכוח עם הנוסע לא צוינו באילו מן המסמכים הרפואיים, לרבות במסמכי השחרור מבית החולים. הלכה פסוקה היא שבית הדין יתן משקל רב לרישומים הרפואיים.
- בדב"ע מב/0-160 אבי ערב עלי - המוסד לביטוח לאומי (פד"ע ט"ו 281) קבע בית הדין הארצי - "ההזקקות לרישומי בית-החולים באה מתוך הידיעה, פרי הנסיון, שרישומים אלה מהימנים ומדויקים".
- ובדב"ע מט/0-23 המוסד לביטוח לאומי - הירשהורן (פד"ע כ' 349) קבע בית הדין הארצי - "...לא נאמר בפסק-הדין מדוע התעלם השופט המלומד מהאמור במסמכים הרפואיים. בית-הדין לעבודה רשאי, אמנם, לשמוע עדות בעל-פה נגד האמור במסמכים, אולם, נפסק כבר כי יש משקל מיוחד לאנמנזה, שכן יש להניח כי חולה המאושפז בבית-חולים ימסור את העובדות הנכונות על מנת לזכות בטיפול הנכון".
- ב. כאשר נשאל התובע, בעדותו בבית הדין, האם סיפר על האירוע השיב - "לא סיפרתי. העליתי את זה על הכתב בתביעות שהגשתי לביטוח הלאומי. התקשרתי לאשתי ואמרתי לה שאני מרגיש לא טוב ושכיסיתי את העבודה על ידי נהג אחר ושאתי חוזר הבית"

- ג. לא סביר בעיניי כי אירוע כה חריג, לתחושתו הסובייקטיבית של התובע, לא יקבל ביטוי במסמכים הרפואיים ואף לא יסופר לאשתו ולאנשים הקרובים לתובע. יתרה מזאת, מדבריו של התובע לפנינו עולה כי הסיפור נשמע, לראשונה, רק לאחר שפנה לקבל ייעוץ מחברה העוסקת בסיוע למבוטחים לממש זכויות אצל הנתבע.
- ד. קיימות סתירות רבות בין תיאור האירוע בתביעה שהגיש התובע ביום 22.3.12 לקביעת דרגת נכות מעבודה (נ/7) לבין גרסתו בבית הדין.
- בעוד בעדותו בבית הדין העיד התובע שבעת שעצר באור אדום, הנוסע פתח את הדלת ויצא, בתביעה נ/7 מסר שהוא סילק את הנוסע מהמונית.
- בעוד בעדותו לא זכר התובע אם נח או נרדם לאחר האירוע, בתביעה נ/7 זכר שישן כשעתיים במונית.
- בעוד בעדותו בבית הדין העיד התובע שלאחר האירוע עצר את המונית ולאחר מכן נסע לביתו, בתביעה נ/7 מסר שנסע ישר לקופת חולים.
- ה. לאור האמור לעיל, לא שוכנענו כי האירוע לו טוען התובע אכן קרה.
17. למעלה מן הצריך אציין כי גם לו הוכח שהאירוע הנוטען אכן התקיים, דבר שלא הוכח, גם במקרה זה לא היה מקום לראות בו אירוע חריג ואפרט -
- א. התובע טען כי מדובר באירוע עם הנוסע המהווה אירוע חריג אולם לא התרשמתי מעדותו כי האירוע לו הוא טוען היווה אירוע חריג ומשמעותי עבורו בגינו חווה דחק נפשי לא רגיל כנדרש על פי הפסיקה.
- ב. התובע העיד כי לא פנה למשטרה כי "הבן אדם ירד והיה לי המשך עבודה". לשאלה מה סיפר לרופאת המשפחה השיב - "סיפרתי לה מה קרה לי - כאבים חזקים, הזעת יתר ונרדמתי באוטו. מתוך ידיעה שמדובר בחולשה או וירוס שתקף אותי. לא הייתי מודע בכלל שזה התקף לב או משהו כזה" בהודעתו לחוקר הנתבע מסר - "הרגשתי למחרת כאבים בחזה, וחשבתי שזה מהמזגן של הרכב". הנה כי כן, מעדות התובע עצמו עולה כי בזמן אמת, לא ראה בוויכוח עם הנוסע אירוע חריג וסבר כי הוא אינו חש בטוב לאחר שלקה בוירוס או כי התקרר. האירוע החריג, לכאורה, לא עלה בדעתו באותה עת ונטען, לראשונה, כאמור, לאחר שפנה לקבל ייעוץ, כדבריו, מחברת "לב" שמטפלת בזכויות נגד הנתבע.
- ג. זאת ועוד, כאשר נשאל על ידי החוקר כמה זמן ארך הויכוח השיב התובע - "צ'יק צ'אק 4 דקות בסך הכל".
18. הלכה פסוקה היא כי נטל ההוכחה לקיומו של אירוע חריג מוטל על כתפיו של התובע. משמעות חובת הוכחת האמור הינה, שעל התובע להוכיח ובסבירות העולה על 50% את גירסתו לדחק נפשי בלתי רגיל הנגרם לו בעטיו של מאורע בעבודתו (עב"ל (ארצי) 502/09 משה סידה - המוסד לביטוח לאומי, (2010)).
- התובע לא עמד בנטל המוטל על שכמו להוכיח קיומו של אירוע חריג במהלך עבודתו, ועל כן, אין מנוס אלא לדחות את תביעתו.
19. סוף דבר - משקבעתי עובדתית שלא היה אירוע חריג כלשהוא בזמן או בסמוך להופעת האוטם, התביעה נדחית.
20. משמדובר בחוק סוציאלי אין צו להוצאות.
- ניתן היום, כ' טבת תשע"ג, (02 ינואר 2013), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.